

Aarquitectura

Nucli del poble a finals dels anys quaranta. Encara no hi ha la carretera d'accés al poble, sí en canvi el camí ral que passava per la Barceloneta. VICENÇ APARICIO.

El tipus de masia, no cal dir, és muntanyenc; construcció senzilla, amb pedra, baixos i un pis, per norma general, i al costat la pallissa.

G. RODRÍGUEZ.

Part del nucli del poble, l'any 1990. Amb les noves construccions els habitants han assolit les comoditats que abans havien escassejat. J. TORNER.

VALLCEBRE ÉS UN MUNICIPI que, com d'altres de la zona, presenta majoritàriament una arquitectura rural disseminada per tot el terme municipal, formant nuclis o barrriades anomenats ravals. Cada raval té el seu nom propi, com per exemple el Comellar, situat a la part est, el Divinal i el Portet, situats a la part sud-est, el Bac, situat al sud, les Deus i Belians situats al sud-oest, la Muntanya, situat a l'oest, la Barceloneta, situat al nord i, per últim, el que s'anomena com a Clot del poble, que és el nucli de Vallcebre.

La tipologia constructiva, fins a la segona meitat del segle aproximadament, era típica de la zona, a base de

parets de pedra del país amb un acabat (aberrugat), és a dir, rugós, sense carejar i de forma irregular exceptuant algun tipus d'acabat més treballat en les cantonades i en les voltes que no acostumaven a ser molt usuals. Les cobertes eren a base de teula àrab muntades sobre llates per canal. Els sostres es resolien a base de bigues de fusta amb un entarimat també de fusta o, en alguns casos, amb senzillat de rajola presa amb morter de calç i amb unes cobertures exteriors de dimensions molt reduïdes.

En la segona meitat d'aquest segle, com a molts pobles de la zona, es van construir edificis que van adoptar tipologies constructives més modernes, creant els nuclis de cases més heterogenis. Però també cal destacar la voluntat municipal, des d'un punt de vista de planejament urbanístic, d'intentar recuperar i mantenir aquestes tipologies.

Vallcebre, tot i que és un nom del qual ja hi ha constància escrita l'any 839, en què s'esmenta en l'acta de consagració de Santa Maria d'Urgell, en l'actualitat no té un patrimoni arquitectònic massa important. Únicament cal destacar-ne l'església de Sant Julià de Fréixens (romànic de principis del segle XI), encara que presenta modificacions de l'època moderna com l'annexionat de la rec-

toria i l'arrebossat dels paraments interiors. Únicament s'aprecia l'absis semicircular. Els altres edificis que hi ha destinats al culte són Sant Ramon, Santa Magdalena, Mare de Déu de Nùria i Santa Maria de Vallcebre; aquesta última s'ha construït i enderrocat fins a quatre vegades des del segle XII fins a l'actualitat, per presentar un estat ruïnós, i ara s'ha de tornar a enderrocar, però es tornarà a construir en un nou emplaçament, ja que el que tenia fins ara no és apte.

Segons la tradició oral popular, els orígens del poble remetent a 33 famílies que van habitar les primeres cases anomenades Campmasos, passant de pares a hereus i cedint una petita parcel·la de terra als fills Cabalers per a construir-hi una barraca (no es permetia que es cobriessin amb teula). En l'actualitat encara es conserven vestigis d'aquells temps, ja que encara existeix una societat, anomenada Societat de Campmasats i Barracaires, a la qual pertanyen les cases més antigues del poble sense fer distincions entre elles, i que s'encarrega de gestionar els empris del municipi.

Josep Torner Grandia
Arquitecte Tècnic